

ger i pengeinstitutter henføres til det år, hvori de er forfaldne.

Til nr. 35, 36, 39 og 40

Efter ændringsforslagene nr. 35 og 36 skal de afgiftspligtige forsikringselskaber og pensionskasser m.v. have adgang til at protestere mod en påtænkt forhøjelse af afgiftsgrundlaget. Hvis ligningsrådet ændrer det afgiftsgrundlag, som forsikringselskabet eller pensionskassen har opgjort, skal der endvidere gives den afgiftspligtige meddelelse om, at afgørelsen kan påklages til landsskatteretten.

Tilsvarende regler gælder for afgiftspligtige opsparingsordninger i pengeinstitutter, idet det dog i disse tilfælde er pengeinstituttet, der får meddelelse om den påtænkte ændring og klageadgang.

Efter ændringsforslagene nr. 39 og 40 gælder der tilsvarende regler, hvor ligningsrådet foretager en skønsmæssig ansættelse af afgiftsgrundlaget, fordi der ikke er indgivet rettidig opgørelse.

Til nr. 37

Efter lovforslagets § 19, stk. 2, skal ændringer af afgiftsbeløb forrentes på samme måde som beløb, der indbetales for sent. Det er imidlertid fundet hensigtsmæssigt, at de ændrede afgiftsbeløb behandles efter samme regler, som når de afgiftspligtige ved rettidig betaling skal forrente skyldige afgiftsbeløb. Det vil sige, at ændrede afgiftsbeløb skal forrentes med en sats, der helårligt svarer til den i § 10, stk. 3, litra b, nævnte rente (nyplaceringsrenten). Denne rente medregnes ved opgørelsen af afgiftsgrundlaget.

Det ændrede afgiftsbeløb skal forrentes fra den 1. januar i året efter afgiftsåret, til betaling sker. Strækker forrentningen sig over flere år, kan rentesatsen variere fra år til år. Det skyldes, at det er nyplaceringsrenten for det år, forrentningen vedrører, der skal anvendes. Ændringen af rentesatsen sker altid pr. 1. januar i et givet år.

Betales den ændrede afgift for sent, skal der betales renter efter § 19 fra sidste rettidige indbetalingsdag, til betaling sker.

Det foreslåede stk. 7 går ud på, at ligningsrådet kan tage en tidligere foretagen ansættelse op til fornyet behandling og eventuelt ændre denne.

Til nr. 38 og 41

Efter lovforslaget skal rente ved for sen betaling af afgiften betales med 1,3 pct. pr. påbegyndt måned (morarente). Den forrentning, der i øvrigt sker ifølge lovforslaget, beregnes imidlertid på grundlag af den i § 10, stk. 3, litra b, nævnte rente (nyplaceringsrenten). Denne rente kan i forskellige afgiftsår være højere eller lavere end morarenten. Det er derfor anset for mere rigtigt også at anvende nyplaceringsrenten ved for sen betaling af afgiften. Efter ændringsforslaget er det således samme rente, der skal betales ved for sen betaling af afgiften som ved betaling af skyldige eller overskydende afgiftsbeløb eller ved efterfølgende ændring af afgiften. Morarenten kan dog hverken fratrækkes i afgiftsgrundlaget eller i den afgiftspligtiges skattepligtige indkomst.

Har den afgiftspligtige f.eks. betalt for lidt i a conto-afgift den 15. december i afgiftsåret, skal forskellen mellem den endelige afgift og a conto-afgiften forrentes fra den 1. januar til den 15. juli i året efter afgiftsåret. Denne rente fradrages i afgiftsgrundlaget for det afgiftsår, hvori betaling sker.

Den skyldige afgift med tillæg af rente som nævnt til den 15. juli forrentes herefter med samme rentesats til den 31. december i året efter afgiftsåret. For denne periode er der dog tale om en morarente, som ikke kan fradrages i afgiftsgrundlaget eller i den skattepligtige indkomst. For tiden efter sidstnævnte dato skal der fortsat betales morarenter. Satsen afhænger af renten efter § 10, stk. 3, litra b, til brug for afgiftssatsen for det år, forrentningen vedrører, og kan således variere fra år til år.

Til nr. 42

I betragtning af, at realrenteafgiften i en række henseender tager udgangspunkt i forholdene ved udgangen af 1982, er det fundet rimeligt at tage hensyn til forkortelsen af værdipapirernes restløbetid gennem året 1983 ved beregningen af de kursværdier, som lægges til grund ved afgiftens start i begyndelsen af 1984. Ændringsforslagene til § 24, stk. 1 og 2, indebærer derfor matematisk kursregulering (d.v.s. i praksis altovervejende opskrivning) for obligationer og pantebreve m.v. i 1983, jfr. også § 4, stk. 3, i lovforslaget, hvor-